

10 e Kamer

518/04
VAN HET PARKET
96156

VAN HET ARREST

25 november 2005

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

PRO JUSTITIA

Beroep in cassatie

door

dd. 12.12.05

terzamen dd. 2 mei 2006

not. 66.17.1809/9/7 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr.

restauranthouder, geboren

, wonende te

2.Nr.

restauranthoudster, geboren

, wonende te

Beklaagd van : te

de eerste en de tweede :

Door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek.

- bij inbreuk op artikel 44 § 1- 1°, 45 § 4, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)

- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1- 1°, 43 § 4, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande

schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhouding of onderhoudswerken uitgezonderd)

de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 5° b), 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 5° b), 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, in casu :

A.

1. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 20 april 1992 tot en met 15 mei 1992 :

het vergroten van het bestaand terras (stuk 2 verso);

2. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 april 1994 tot en met 7 oktober 1994 (stuk 24):

het oprichten van een veranda ;

3. op 11 september 1995 (stuk 108):

het oprichten van een reclamepaneel op palen ;

4. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 april 1992 tot en met 1 juni 1992 (stuk 108):

het aanleggen van een parking in steenslag ;

5. op niet nader te bepalen data in de periode vanaf 27 maart 1991 tot en met 10 juli 1992 :

het niet naleven van de voorwaarden gesteld in het advies de gemachtigde ambtenaar, waarvan het beschikkend gedeelte in de schriftelijke en uitdrukkelijke van de vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen d.d. 27 maart 1991 is overgenomen, namelijk de voorwaarde dat de zaal en de werkruimte niet mogen worden aangewend als feestzaal terwijl in werkelijkheid de zaal gebruikt wordt als restaurant/feestzaal;

B.

1. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 20 april 1992 tot en met 15 mei 1992 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding :

de sub A1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben ;

2. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 april 1994 tot en met 7 oktober 1994: (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding :

de sub A2 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben ;

3. vanaf 11 september 1995 tot de datum van het bevel tot dagvaarding :
de sub A3 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben ;

4. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 april 1992 tot en met 1 juni 1992: (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding :

de sub A4 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben ;

5. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 27 maart 1991 tot en met 10 juli 1992: (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding :

de sub A5 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben ;

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, A3, A4, A5, B1, B2, B3, B4 en B5 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:) *aard en oppervlakte:*

nr. huis 6 a 80 ca (reclamepaneel en veranda)

nr. : feestzaal 13 a 17ca (feestzaal, terras, parking en veranda)

nr. bouwland 45 a 86 ca (parking)

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren op en , geboren op

die de eigendomstitel hebben verkregen

akte van 30/09/1980 notaris

1) schenking (nrs.

2) verzaking door aan het recht van natrekking in
het voordeel van de huwgemeenschap (schenking door

akte van 19/09/1991 notaris schenking van de blote eigendom aan
 (schenking door m
behoud van het vruchtgebruik) onderhandse akte : verzaking door l
van het vruchtgebruik

akte van 22/06/2000 notaris _____, houdende bevestiging van de afstand van het vruchtgebruik bij voormelde onderhandse akte vanaf de datur werken nieuwbouw 12/06/1991 afstand van het vruchtgebruik op de goederen waarvan de blote eigendom op 19/09/1991 werden geschonken

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 24 maart 2004, 17de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Nopens de strafvordering:

Verbeter de tijdsbepaling voor de tenlastelegging B zoals volgt:

“ vervanging van de vermelding “datum van het bevel tot dagvaarding” door “07.05.2003”.

Stelt vast dat de tenlastelegging B sub 1, 3 en 4 niet langer strafbaar is ingevolge het art. 7 van het Decreet d.d. 04.06.2003 houdende wijziging van het DRO van 18.05.1999.

Stelt vast dat de strafvordering hoofdens de tenlastelegging A sub 1 en 4 is komen te vervallen door verjaring ingevolge het art. 21.1 "lid Sv.

Verklaart de tenlastelegging A sub 2, 3 en 5 én de tenlastelegging B sub 2 in al hun onderdelen bewezen. Verklaart de tenlastelegging B sub 5 slechts bewezen tot 01.01.1998.

Zegt dat er géén afdoende gronden zijn aangetoond om in te gaan op het verzoek tot opschorting van de uitspraak der veroordeling.

Veroordeelt elke beklaagde, telkens wegens de weerhouden tenlasteleggingen samen, tot een geldboete van € 100, vermeerderd met 40 opdecimen, € 500 bedragende.

Overwegende dat de veroordeelden nog geen veroordeling hebben ondergaan tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 maanden en dat men hopen mag dat zij zich voortaan niet meer zullen misdragen, gelast gedurende een termijn van drie jaar, GEWOON UITSTEL van de tenuitvoerlegging van iedere uitgesproken geldboete.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete in hoofde van elke beklaagde zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 1 maand.

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van € 10, vermeerderd met 45 opdecimen, € 55 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van

opzettelijke gewelddaden, namelijk eenmaal deze bijdrage lastens iedere beklaagde.

Legt ieder der veroordeelden bovendien een vergoeding op van € 25.

Veroordeelt de beide beklaagden solidair tot de kosten van deze instantie, aan de zijde van het Openbaar Ministerie in hun geheel begroot op de som van € 160,26 kosten ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde betichtingen

Nopens de herstellvordering:

Stelt uitdrukkelijk vast dat nog vóór het tussenkomen van de verjaring der strafvordering, een herstelmaatregel werd geformuleerd met betrekking tot het perceel gelegen te _____ en aldaar ten kadaster gekend onder _____

Dienvolgens, beveelt aan 1° en 2° beklaagde over te gaan tot herstel van de plaats in haar oorspronkelijke toestand conform de vordering daartoe van de (toen nog) gemachtigde ambtenaar d.d. 03.09.1997 (stuk I - 70 strafdossier) hetzij:

- de afbraak van de veranda (gelegen op huidige percelen _____);
- het herleiden van het terras tot de vergunde afmetingen (gelegen op perceel _____);
- het verwijderen van de verharding dienstdoende als parking (gelegen op huidige percelen _____);
- het verwijderen van de lichtreclame (gelegen op huidig perceel _____);
- het gebruik van de gebouwen zoals vergund.

Bepaalt de termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel op 2 jaar vanaf de dag waarop onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden;

Zegt voor recht dat, na het verstrijken van deze termijn van uitvoering, op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur, door de elke veroordeelde een dwangsom verschuldigd zal zijn van € 123,95 per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de voormelde herstelmaatregel;

Beveelt dat voor zover de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld, de stedenbouwkundige inspecteur ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien overeenkomstig hetgeen is bepaald in art. 153 van het Decreet van 18.05.1999 houdende de Organisatie van de R.O.

*

*

*

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 8 april 2004 door de beide beklaagden en gevolgd door het Openbaar Ministerie tegen beiden.

*

*

*

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging, bijgestaan door meeste
advocaat aan de balie te

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van
advocaat-generaal,

de herstellvorderende overheid, de gewestelijke stedenbouwkundige
inspecteur, in haar eisen bij monde van meester locc
meester , beiden advocaat aan de balie te

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn
ontvankelijk.

2. De te tast gelegde misdrijven maken thans een inbreuk uit op art.99 §
1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde
lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke
ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten
van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29
april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23
maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22
augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S.29 januari 2004), hierna
genoemd DORO.

Het artikel 146, 3° lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het
decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het
Arbitragehof bij arrest nr.14/2005 van 19 januari 2005, bepaalt dat het
misdrijf van instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°,
3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken,
wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare
gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake
toepassing te worden gemaakt.

De sub B te last gelegde misdrijven van in stand houden zijn in casu niet
langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in
agrarijs gebied (zonder bijzondere waarde), geen kwetsbaar gebied in de
zin van art.146, 4°lid DORO. De strafvordering met betrekking tot de door
de eerste rechter wat betreft de tijdsbepaling gepreciseerde telastlegging B
is niet langer ontvankelijk. Dit is ook zo voor de herstellvordering in de mate
dat zij gesteund is op de telastlegging B. Het vaststellen van de strafbare
instandhouding is er immers het noodzakelijk steunpunt van.

3. Voor zover bewezen zijn de feiten die aan de onderdelen 1 tot en met 5
van de telastlegging A ten grondslag liggen, die niet van elkaar zijn
gescheiden door een periode die de onderscheiden geldende
verjaringstermijnen (3 jaar/ 5 jaar) overtreft, de uiting van éénzelfde
strafbaar opzet en maken zij voor iedere beklaagde slechts één misdrijf uit,
waarvan de verjaringstermijn een aanvang neemt op de datum van het
laatste feit, dit is 11 september 1995 (A.3). De verjaring werd rechtsgeldig

gestuit door de toezending op 13 juni 2000 (stuk 107) door de politiecommissaris van de politieregio van het verhoor van de eerste beklaagde uitgevoerd in uitvoering van het kantschrift van de procureur des Konings van 17 april 2000. Zonder schorsing zou de verjaring van de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A zijn bereikt op 13 juni 2005. De verjaringstermijn is evenwel geschorst geweest vanaf de datum van de inleiding van de strafvordering bij de eerste rechter op 4 juni 2003 tot en met 23 maart 2004, dag voorafgaand aan de eindbeslissing van de eerste rechter, vermits niet blijkt dat de termijn in deze periode opnieuw is beginnen lopen. Alleen al door deze schorsing verschuift de termijn waarop de verjaring zou zijn bereikt naar 1 april 2006 (9 maanden en 19 dagen vanaf 13 juni 2005).

De strafvordering met betrekking tot de diverse onderdelen van de telastlegging A is derhalve niet verjaard, eventuele andere gronden tot schorsing nog buiten beschouwing gelaten (artikelen 21, 22 en 23 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, art.24 van deze titel, zoals gewijzigd door art.3 van de Wet van 11 december 1998 tot wijziging, wat de verjaring van de strafvordering betreft, van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, en de artikelen 33 en 34 van de Programmawet van 5 augustus 2003).

De vordering van de stedenbouwkundige inspecteur tot herstel van de plaats in de vorige toestand is een maatregel van burgerlijke aard die tot de strafvordering behoort, zodat deze vordering, overeenkomstig art.26 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, niet verjaart vóór de strafvordering.

Over dit alles hebben de beklaagden voor het Hof tegenspraak kunnen voeren.

4. Ten onrechte stellen de beklaagden dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen en dat de redelijke termijn, bedoeld in art.6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950, zou zijn overschreden.

De termijn vangt slechts aan op het ogenblik waarop de verdachten in verdenking worden gesteld - hetgeen ter zake niet is geschied - of wanneer zij ingevolge enige andere daad van het opsporingsonderzoek onder dreiging van een strafvervolgning leven en dit een ernstige weerslag heeft op hun persoonlijke toestand. Tot de dagvaarding op 9 mei 2003 is van een ernstige weerslag op hun persoonlijke toestand geen sprake. Sedertdien sleepte de zaak niet onredelijk of buitensporig lang aan. Dit laatste dient te worden beoordeeld in het licht van de eigenheid van elke zaak. Ter zake gaat het om een beweerde inbreuk op de wetgeving op de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, waar in het belang van de betrokkenen, met het inleiden van de strafvordering en/of met de behandeling ervan wordt gewacht om de betrokkenen de gelegenheid te geven een aanvraag tot regularisatie in te dienen en om het resultaat ervan af te wachten. Ook ter zake was dit het geval. De beklaagden hebben in conclusies voor de eerste rechter nog aangedrongen op uitstel. Hun raadsman heeft voor het Hof ook nog om uitstel van de behandeling van de zaak gevraagd en zij hebben staande gehouden nog steeds het behoud van de toestand na te streven. Het wordt ook niet aangevoerd, laat staan geloofwaardig gemaakt, dat de toestand wat betreft de bewijslevering in hun nadeel zou zijn gewijzigd door het tijdsverloop. Dat de verstreken termijn, zelfs al zou worden

aangenomen dat hij eerder begon te lopen dan hiervoor aangenomen, een ernstige (nadelige) invloed heeft gehad op de beklaagden blijkt dan ook geenszins.

Wat betreft de herstellvordering is het zo dat deze niet de strafbaarstelling van een gedraging beoogt, maar het herstel van de onrechtmatige toestand die door het stedenbouwmisdrijf is ontstaan; hieruit volgt dat het geen straf is en voormelde verdragsbepalingen er niet op van toepassing zijn; een eventuele schending van de redelijke termijn impliceert overigens niet dat de beklaagden het voordeel uit het gepleegde misdrijf mogen behouden. De herstellvordering werd tijdig ingeleid, zodat de verjaring niet loopt tot een in kracht van gewijsde gegane beslissing het geding beëindigt.

5. Het Hof is van oordeel over de nodige gegevens te beschikken om zonder miskenning van het recht van verdediging ten gronde te kunnen beslissen zowel over de schuld en de straf als over de herstellvordering en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder dat nog enige onderzoeksmaatregel nodig of nuttig zou zijn en zonder te moeten wachten op enige administratiefrechtelijke beslissing met betrekking tot weigeringen van regularisatieaanvragen, nu de beslissing over de schuld en de straf er niet van af hangt; zij staan evenmin in de weg aan een inwilliging van de herstellvordering op basis van de huidige toestand. De eventuele onwettigheid van de weigeringen dient niet te worden onderzocht vermits zij niet tegen de beklaagden worden aangevoerd.

6. Van enig gedogen van de overheid "gedurende jaren" dat zou meebrengen dat de "rechten van verdediging grovelijk geschonden" zouden zijn blijkt geenszins; het eerste proces-verbaal dateert reeds van 1992; sedertdien voeren de beklaagden procedures tegen de administratieve beslissingen die het agrarisch karakter van het gebied pogen te beschermen. Het feit dat de tweede beklaagde "slechts een tweetal keer is ondervraagd, een laatste maal in 1994" is niet van aard enige schending van de rechten van de beklaagden uit te maken; zij werd ook gehoord door de eerste rechter en door het Hof; voor het Hof heeft zij helemaal niet laten blijken nog iets te willen toevoegen aan wat reeds was gezegd; zij heeft voor het Hof het laatste woord gehad.

7. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof zijn alle onderdelen van de telastlegging A, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de beide beklaagden bewezen.

7.1. Nopens het zonder de vereiste vergunning aanleggen van een terras (uitbreiding van een bestaand terras) worden geen specifieke middelen aangevoerd die betrekking hebben op de vergunningsplicht en het ontbreken van een vergunning in de betrokken periode. Het gaat om het bouwen van een vaste inrichting waarvoor wel degelijk een voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning was vereist.

7.2. Zelfs zo het al juist zou zijn dat de veranda werd opgericht om o.a. waterinsijpeling te verhelpen en "dit altijd is vermeld in het kader van voorheen ingediende aanvragen", wat niet blijkt, dan neemt dit de vergunningsplicht voor deze constructie niet weg.

7.3. Uit de beschrijving door de verbalisant gegeven (kaft I, stuk 45) en de foto's (kaft 1, stuk 46) blijkt dat het reclamepaneel in de voortuin wel degelijk een vaste inrichting in de zin van de Stedenbouwwet betreft; de vergunningsplicht wordt overigens niet specifiek betwist.

7.4. Nopens de parking wordt gesteld "de parking was geen parking doch een toegang tot de ruimtes dienstig voor de activiteiten als traiteurszaak"; uit de foto's en de ligging achter een verhoogde berm blijkt dat het om een verharde ruimte gaat die minstens mede dienstig is als parkeerplaats en niet louter als manoeuvreerruimte; op zich is dit overigens niet relevant; het gaat om een vaste inrichting die op en in de grond steun vindt voor de stabiliteit en gelet op de gebruikte materialen bestemd is om te blijven staan in de zin van de Stedenbouwwet, door het functioneel samen brengen van steenslag met en in de verharde bodem.

7.5. Onder A.5 worden de beklaagden niet vervolgd wegens het wijzigen zonder vergunning van het gebruik van een vergund gebouw wat de hoofdfunctie betreft voor zover deze wijziging is opgesomd in een door de Vlaamse Executieve vast te leggen lijst (art. 44 § 1, 7° van de ten tijde van de feiten geldende Stedenbouwwet), maar wel omwille van het gebruik van "de zaal en de werkruimte " als uitbreiding van een "bestaande traiteurwoning" als feestzaal in strijd met de voorwaarde van de vergunning van 27 maart 1991 van het college van burgemeester en schepenen van

luidens dewelke overeenkomstig het advies van de gemachtigd ambtenaar de zaal en de werkruimte niet mochten worden aangewend als feestzaal gelet op de ligging van het goed in agrarisch gebied, wat een inbreuk uitmaakt op de vergunningsplicht uitgedrukt in art. 44 § 1, 1 van de Stedenbouwwet, zoals aangehaald in de telastlegging.

Dit onderdeel van de telastlegging betreft dus niet de vergunningsplicht van art.44 § 1, 7° van de Stedenbouwwet, zodat alle middelen hierop gesteund, zoals het al dan niet voorkomen op een lijst opgesteld door de Vlaamse Executieve (naderhand Vlaamse Regering) als niet ter zake dienend van de hand kunnen worden gewezen.

Het verweer dat geen sprake zou zijn van een feestzaal is, gelet op de hierna vermelde gegevens, waaronder de eigen verklaringen van de eerste beklaagde, werkelijk tergend:

- de verbalisant stelde op 8 juli 1992 vast 'het bijgebouwde gedeelte wordt dus gebruikt met een handelskarakter hetzij als restaurant, hetzij als feestzaal',
- op de reclameborden die er toen stonden is vermeld "zalen, restaurant en T-room";
- de eerste beklaagde heeft het over "de nieuwe zaal" (kaft 1, stuk 2 recto),
- de buren, die goed zijn geplaatst hierover te spreken (kaft 1, stukken 19, 22 en 23) hebben het over 'uitbating van feestzalen', "nieuwe feestzaal voor 100 personen" "aanhoudende muziek uit de feestzalen", geluidsoverlast telkens wanneer feestelijkheden worden ingericht, "twee kleine feestzaaltjes en een grote feestzaal",
- de eerste beklaagde verklaarde op 14 oktober 1994 onder meer "ik heb geen vergunning voor de bestemmingswijziging, meer bepaald traiteurwoning met restaurant, feestzaal en receptiezaal" en "momenteel worden de feestzaal, het restaurant en de receptie wel reeds gebruikt" en

verder "de verbouwingen voor de feestzaal gebeurden in 1992" (kaft 1 stukken 23 en 24); op 11 september 1995 verklaarde hij onder meer "geleidelijk bouwde ik de zaak om tot feestzaal" (kaft 1, stuk 42 verso) en op 24 november 1997 noemde hij een van de functies van zijn "éénmanszaak" "een feestzaal met accommodatie". (kaft 1, stuk 74 verso).

- bij onderzoek van de bestendige deputatie bleek dat de hoofdactiviteit het "organiseren van feesten" was (kaft 1, stuk 100).
- op het reclamebord dat het voorwerp uitmaakt van onderdeel 3 van de telastlegging A is sprake van "stijlvol feesten".
- wanneer de eerste beklaagde toezegde een geluidsbegrenzer op de muziekinstallatie te zullen plaatsen, mag naar algemene bekendheid worden aangenomen dat het niet louter om een restaurant gaat.

Het woord "feestzaal" in de bouwvergunning van 27 maart 1991 dient in de spraakgebruikelijke zin van het woord te worden begrepen, dit is een zaal waar feesten worden gehouden, waarbij "feesten" bijeenkomsten zijn ter viering van een heuglijk feit; of het al dan niet gaat om een krachtens het milieuvergunningsdecreet ingedeelde inrichting, met of zonder een speciaal daartoe voorziene dansvloer, is hierbij niet relevant.

8. De feiten die aan de onderscheiden onderdelen van de telastlegging A ten grondslag liggen zijn in hoofde van elke beklaagde de uiting van éénzelfde strafbare gedraging en maken voor ieder van hen slechts één misdrijf uit.

De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormelde Stedenbouwwet.

Het wordt niet geloofwaardig gemaakt dat een veroordeling ter zake voor de beklaagden hun sociale declassering zou meebrengen of enige sociale reclassering in het gedrang zou brengen; het Hof gaat daarom niet in op de vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

De beide beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht; zij gingen wat betreft de veranda regelrecht in tegen een weigeringsbeslissing van de bevoegde overheid en miskenden wat betreft de uitbating van het gebouw bestemd als uitbreiding voor de traiteurzaak evenzeer een duidelijke voorwaarde van de vergunning.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij in agrarisch gebied totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijke belangen. Het misdrijf heeft ongetwijfeld belangrijk financieel voordeel opgeleverd. Uit het dossier blijkt dat bepaalde burelen door het gebruik als feestzaal, mogelijk gemaakt door het misdrijf, meermaals hinder ondervonden; de vaststelling dat zij zich geen burgerlijke partij stelden doet hieraan geen afbreuk.

Slechts een omvangrijkere geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom voor elke beklaagde een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden. Hierbij houdt het Hof in het voordeel van de beklaagden rekening met het groot tijdsverloop sedert de uitvoering van de werken en hun blanco strafrechtelijk verleden.

Het Hof houdt hierbij tevens rekening met het feit dat het misdrijf deels vóór deels na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van de artikelen 2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000) betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in art.78 van de Grondwet, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in art.29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens voormelde artikelen 2 en 4, 1° lid van de Wet van 26 juni 2000 te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 55, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

9.1. De gemachtigde ambtenaar vorderde aanvankelijk bij brief van 3 september 1997 met bijlagen (kaft 1, stukken 70, 71 en 72) krachtens art.65 §1.a van de Stedenbouwwet het herstel van de plaats in de vorige toestand met betrekking tot de wederrechtelijk opgerichte constructies en het gebruik van het gebouw als feestzaal waarop onderdeel 5 van de telastlegging A betrekking heeft.

De vordering is toereikend gemotiveerd door de vaststelling van de strijdigheid van de constructies met de planologische bestemming.

9.2. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur maakte bij brief van 28 juni 2005 aan de procureur des Konings een gewijzigde herstellenvordering over.

Met betrekking tot het gebruik van de vergunde zaal en werkruimte als uitbreiding van de traiteurzaak als feestzaal wordt de vordering niet gehandhaafd. De gewestelijke inspecteur steunt zich naar het oordeel van het Hof ten onrechte op het gegeven dat een functiewijziging van traiteurwoning en traiteurzaak naar traiteurzaak met restaurant en feestzaal

niet (meer) vergunningsplichtig is, vermits de inbreuk betrekking heeft op de miskenning van een voorwaarde uit de bouwvergunning van 27 maart 1991; de wettigheid van deze beslissing dient evenwel niet nader onderzocht te worden, nu zelfs al zou zij onwettig worden bevonden de oorspronkelijke vordering niet "herleeft" en het Hof zich niet in de plaats van de administratie mag stellen om een eigen herstelmaatregel te bevelen.

Ook voor de veranda wordt geen herstel van de plaats in de vorige toestand meer gevorderd omdat voor de burgerlijke rechter de betaling van een meerwaarde wordt gevorderd.

Op de uitbreiding van het terras komt de inspecteur noch in de ene noch in de andere zin terug. Het blijkt niet dat de stedenbouwkundige inspecteur de oorspronkelijke vordering op dit punt handhaaft.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur handhaaft volgens zijn brief immers nog slechts de vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand wat betreft de verharde parking en het reclamepaneel.

9.3. Het is niet vereist dat de oorspronkelijke herstellvordering werd betekend aan de betrokkenen; het volstaat dat zij bij brief aan de procureur des Konings is overgemaakt; de aanpassing van de vordering kon evenzeer geschieden bij brief aan de procureur des Konings, die op verzoek van de procureur-generaal bij het dossier werd gevoegd.

Het door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur gevorderd (beperkt) herstel van de plaats in de vorige toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen.

Inzonderheid rekening houdend met de flagrante strijdigheid van de constructies met de planologische bestemming van het goed is het Hof van oordeel dat, in weerwil van hetgeen wordt aangevoerd in conclusies en in stukken waarnaar in conclusies wordt verwezen, de vordering niet kennelijk onredelijk is. Het blijkt niet dat het voordeel voor de goede ruimtelijke ordening niet zal opwegen tegen de last die er voor de beklaagden uit voortvloeit; de (beperkte) herstellvordering steunt niet op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het Hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen, noch om een andere herstelmaatregel in de plaats te stellen.

9.4. Het bevolen herstel houdt in de verwijdering van de verharding in steenslag dienstdoende als parking en van de reclame-inrichting opgesteld in de voortuin.

De verharding is weergegeven op de schets in het dossier onder kapt 1, stuk 84 en aangeduid als "parking in steenslag".

De reclame-installatie betreft het reclamepaneel op palen geplaatst in de voortuin, zichtbaar op foto's 1 en 2 van de fotosessie (kapt 1, stuk 46).

9.5. De bepalingen met betrekking tot de Hoge Raad voor het Herstelbeleid zijn nog niet van kracht nu niet blijkt dat het huishoudelijk reglement van de raad is goedgekeurd (art.198 bis, al.1 DORO). Zelfs al ware dit het geval, dan nog ziet het Hof geen reden om advies te vragen; hiertoe bestaat geen verplichting; art.198 bis, al.2 DORO bepaalt enkel een mogelijkheid om dit te doen.

9.6. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, vordert in de bijlage aan zijn brief van 3 september 1997 de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklaagden tot heden om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de vorige toestand en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

162, 182, 184, 190, 184, 210, 211 en 211bis Wetboek van strafvordering,
38, 40, 41, 65, 66 en 100 Strafwetboek,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 23 van het KB van 19 december 2003,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging B, onderdelen 1 tot en met 5, en de herstellvordering in de mate dat zij op deze telastlegging steunt niet (langer) ontvankelijk,

veroordeelt de beklaagden voor de onderdelen 1 tot en met 5 van de telastlegging A samen ieder tot een geldboete van € (1250, verhoogd met

1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 6 197,34 of telkens een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

stelt vast dat voor wat betreft de inbreuken waarop de onderdelen 1, 2 en 5 van de telastlegging A betrekking hebben geen herstelmaatregel wordt gevorderd,

beveelt aan elke beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats : , nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand met betrekking tot de handelingen vermeld in onderdelen 3 en 4 van de telastlegging A binnen een termijn van 9 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld, zoals hiervoor onder 9.4 vermeld, binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 25 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 9 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het Openbaar Ministerie bepaald op € 160,26 in eerste aanleg en op € 89,38 in beroep, vaststellend dat zij ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf.

Kosten:

Afschriften:	37,05
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	14,20
	81,25
+ 10 % :	8,13
Totaal :€	89,38

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **25 november 2005.**

Aanwezig :

 I, kamervoorzitter,

 I, raadsheer,

 ; plaatsvervangend raadsheer, bij bevelschrift van
de Eerste Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om raadsheer

 I op het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste
wettig verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover
hij mee heeft beraadslaagd; (art. 779 al.2 Ger. Wetboek);

 ; advocaat-generaal,

 ; griffier;

Goedgekeurd doorhaling van nietige lijn(en) en nietige woord(en);